

TEMPUS FUGIT ČAS BEŽI

DANIEL ARTIČEK - DANE

TEMPUS FUGIT

—

ČAS BEŽI

DANIEL ARTIČEK - DANE

Naslov:	TEMPUS FUGIT – ČAS BEŽI
Avtor:	Daniel Artiček – Dane
Spremna beseda:	Breda Podbrežnik Vukmir
Ovitek:	Brigita Artiček (Tempus fugit, naslovna fotografija, 2022; Ognja čas, fotografija zadaj, 2022)
Jezikovni pregled:	Kristina Jamšek
Oblikovanje in stavek:	Daniel Artiček – Dane
Kraj, založba:	Kamnik, samozaložba Izid knjige je sofinancirala Občina Kamnik
Izdaja:	Elektronska izdaja (PDF)
Stik:	daniel.articek@gmail.com
URL:	https://danielarticek.wixsite.com/daniel-articek-dane/tempus-fugit-cas-bezi
Leto izida:	2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
[COBISS.SI-ID 119204355](#)
ISBN 978-961-93894-7-8 (PDF)

Knjiga je izšla tudi v tiskani izdaji

Zato pa vedno Dobro zmaga, vsaj tako se zdi ...

Pogosto glasba ni le zabava, ki nas raztrese in zaziba v pozabo. Pogosto je glasba s pravim besedilom dramilo.

Takšna je glasba in takšna je poezija Daniela Artička. Zaradi družbene kritičnosti mu zagotovo lahko pripišemo oznako *kantavtor*. To pomeni, da sam piše tako glasbo kot besedila, ki jih tudi interpretira. Kantavtor svoja kritična besedila poje in hkrati igra na kitaro, včasih tudi na klavir. Prav ta samostojnost in kitara sta zaščitni znak kantavtorstva, ki smo mu včasih rekli tudi protestniška glasba.

Z Danetom sva pripadnika generacije, ki se je oblikovala ob glasbi Boba Dylana, Joan Baez, Joni Mitchell in tudi ob francoskem šansonu, na primer v interpretaciji Jacquesa Brela. Spomin na to glasbo me poveže s spominom na začetne korake družbenega osveščanja in kritičnega pogleda na svet, ki se je zdel apokaliptičen in krivičen. Takšen je še danes in žal je zato še vedno upravičeno lahko deležen kritične presoje, še posebej v umetnosti. Prav zato je na mestu vprašanje, ali je potem sploh vredno kritizirati svet in se soočati z vsem zlom, ki ga prinaša. Če ne bi bilo tako, bi umetnosti in z njo kantavtorstvo in šanson že zdavnaj umrla.

Sožitje poezije in glasbe je v Sloveniji uveljavljal že Frane Milčinski – Ježek, katerega glasba in besedila so se močno vtisnila v slovenski spomin, nekatere njegove pesmi pa so doživele veliko glasbenih predelav. Verjetno je najbolj znan kantavtor Tomaž Pengov, ki je svojo glasbo obogatil z liričnimi besedili, pravzaprav čisto poezijo. Svojo pot so tako ubirali tudi Marko Breclj, Adi Smolar, Iztok Mlakar ...

Med njimi se vije tudi pot Daniela Artička. Samostojne poti kritičnih mislecev niso ne lahke in ne ravne. So polne dvomov in strašnih spoznanj o resničnosti, kjer na mesto etike z vso silo stopa le moč. Zato Daniel pravi:

Kdo je največji razbojnik?

Kdo najhujša baraba?

Kdo najuspešnejši lopov?

Tisti med nami prevlada!

V živahnem in pogovornem jeziku, ki je smiselno prilagojen sporočilu, nam poje in pripoveduje o svetu, ki ga obdaja, o lažeh, slabostih, drobnih radostnih, družbeni moči, ljubezni, upanju, sebičnosti, krivicah ... Na pesniškem situ Daniela Artička se lahko znajde vse, kar nas obdaja. Njegov opus sega od šegavih do lirično obarvanih besedil, od smešenja do resigniranosti, od poziva k dobroluciji do spoznanja, da ljudje ne zmoremo več prenesti nobene žalosti, nobenega trpljenja. Vsebino spretno prilagaja jeziku in pogosto nas nagovori v pogovornem jeziku, s katerim poudarja družbeno obrobno. Ob branju ali poslušanju se lahko nasmehnemo in si rečemo: »Pa še res je tako!« Ni pomembno, da se strinjamo z avtorjem, pomembna je naša iskrenost, ki jo kaže tudi avtor, kar je njegova izrazna moč:

Prazne marnje vključevanja,

o drugačnosti bebljamo;

se pretvarjamo sočutno,

v dušah skrb sovražno imamo.

Ne glede na vse nam je vsem odmerjena pot, vsem ure enako
bijejo in merijo čas, ki nam še ostaja. V poeziji je življenjska
minljivost pogost motiv. Kako tudi ne, saj na minljivost vedno
pomislimo takrat, kadar se nam zdi, da nas grdobija tega sveta
tisočkrat presega. Prav ta motiv zajemajo spodnji verzi, ki
odsevajo avtorjev duh in njegovo poetično žilico. In prav ti
verzi govorijo tudi o moči kantavtorstva: kazalci se vrtijo, kot
da ne bo nikoli konca; a med trenutke minevanja je
pomembno vnesti glasbo, ustvarjanje ter kritičen odnos do
vsega, kar nas obdaja.

***In kazalci se vrtijo,
za moj svet sploh ne skrbijo;
merijo odmerjeno,
kot da konca sploh ne bo.***

Breda Podbrežnik Vukmir

Kazalo

Spremna beseda Brede Podbrežnik Vukmir	3
Kazalo	6
Beseda avtorja	8
Tempus fugit – čas beži	11
V gubah tvoje tunike	12
Tamle dol, gor, po pot'	14
Ne me švasat	15
Sonce-sadež-sok	16
Naš čas	18
Krožimo	19
Krik	21
Vedno me božaš, preden zaspim	22
Vesolji	24
Moj svet	26
To še najin pes ve	28
Božič diši	30
Racman v temi	31
Razbojnik	32
Kaj mi govoriš... ..	34
Najin nemir	35
Vsak dan je eden manj	36
Žgem ga kot hočem	37
Gnev	39
Zadet	40
Mama	42
Prijateljev spev	43
Kava	44
Baraba, pijanec in kurbir (BPK)	46
Demoni	48
Kaj me briga	50

V temò	52
Zmagovito	54
Sedeminsedemdeset	57
Pra-nebo	58
Tukaj Chuck!	60
Država naj vse uredi	62
Tol'k prazn'ga 'mamo!	64
Oj, ta smeh!	66
Virus	68
Svet se še vrti	70
Juhe daj	73
Misli razlike	74
Brez razloga	76
Tempus fugit – čas beži	78
Nimam več koga poklicat'	80
Se menja čas	82
Mene prav nič ne skrbi	84
Na samem dnu	86
Tebi je vse enostavno	90
Rad imam	92
Arboretum	94
Okužen	96
Gluhi noži časa	100
Dobrolucija	102
Vse na njej	104
Mi smo že zajebali	106
Dar samote	112
Muzikontar	114
Nikogaršnji	116
Enajst	118
Jantarne tvoje oči	122
Svetla stran kruha	123
Vesel	124
Zahvala	125

Beseda avtorja

Čas teče in svet se spreminja. Spreminjava ga ti in jaz, odmevi teh sprememb pa se vračajo. Tu sva in puščava sledi, posledice tega, da sva. So dobre in slabe. Oboje je neizogibno. Iz nemira lastnih misli ustvarjava neravnovesja sil, stanj, razpoloženj in odnosov. Bega naju vse, svet znotraj in oni zunaj. Hočeva pripadati, a sva izločena. Razum naju ohranja, a čustva so pogosto močnejša in odločitve osebne. Osamljene.

Zmeden in sam tavam v prenaseljeni puščavi in iščem stik, ujemanje, razumevanje. Česarkoli, kogarkoli. Da le nisem sam. Vse moje odločitve so pravilne. Tvoje tudi. Seveda le, dokler zadevajo le naju; tiste, ki vplivajo na druge, morava prilagoditi. Solidarno, vzajemno, spoštljivo. Toliko nas je, da preprosto ni več prostora za brezobzirni egoizem; pretirana svoboda nenadoma postane ego-anarhija, posameznik pa nekakšen ego-terorist.

Vse kar počneva – jaz in ti, je osebno, a tudi vzajemno; v zadnjem času menda celo politično. Vedno je bilo tako. Od dela, hrane, zdravja, kulture, do mišljenja ali pripadnosti. Vse kar počnem, ne zadeva le mene in nikogar drugega.

Moje misli v trenutku, ko jih izrazim, niso več le moje. Postanejo last vseh, vplivajo. Ni mi vseeno kako. Bodo gradile ali rušile? Združevale ali razdvajale? Ustvarjale sožitje ali vojne?

Živim v želji, da gradijo sožitje, združujejo in so v dobrobit vseh ljudi. Da bomo končno presegli delitev na ozke interesne skupine, privilegirane in tiste, odrinjene.

Zato pozdravljam ljudi, ki delajo v korist in dobrobit ljudstva ter presegajo osebne, politične in druge sebične interese, prepir in izključevanje *drugačnih*.

Podporo in spodbudo k takemu razmišljanju in delovanju izražam v svojih pesmih. Kritično, a nepristransko, trudeč se presegati vsaj svoje lastne zmote.

Iščem stik.

Zdi se zaman, vendar vztrajam. Moram verjeti, da ga bom našel. In res. Sem in tja se pokaže, a ga ponavadi ne uspem ali pa ga ne znam zadržati ...

Tisti ...

... občutek ujemanja.

Moje in tvoje duše.

Harmonija se končno vzpostavi in za nekaj časa nastopi stanje krhkega, a popolnega ravnovesja. Peresce miru na nitki – v viharju. Na urinem kazalcu, opoldne.

Čarobno. Intimno. Večno? Izberem sam. In čas teče.

Daniel Artiček – Dane

TEMPUS FUGIT

—

ČAS BEŽI

DANIEL ARTIČEK - DANE

V gubah tvoje tunike

V gubah tvoje tunike
skrito moje je srce;
padlo mi je tja –
nekega lepega dne!

Hodil sem po ulici,
zaletel se v drogove tri,
ko sem te zagledal –
smejala si se mi!

Obkladek si prinesla mi,
za nove moje buške tri;
nasmejana in prelepa –
v svoji tuniki!

Še danes ves predan sem ti,
tunike že dolgo ni;
še vedno pa si moja –
in tvoje – moje buške tri!

V gubah tvoje tunike
skrito moje je srce;
padlo mi je tja –
nekega lepega dne!

V gubah tvoje tunike
še vedno moje je srce;
odkar je padlo tja –
tistega lepega dne!

19. avgust 2017

Tamle dol, gor, po pot'

Tamle dol, gor, po pot',
boš naletu na en plot,
ki poštrihan je na plav',
zraven je rumen žerjav.

Tam živi en fin gospod,
svojčas bil je čist' povesod;
vozil bel je avion,
v godbi sviral je trombon.

On ti bo povedal vse
zgodbe, stor'je, ki jih ve;
o deželah in ljudeh,
kaj ljubezen je, kaj greh.

Njemu lohk poveš vse,
karkol' štima in kar ne;
on razume čisto vse,
videl vse je, on vse vé.

Kar ti reče, to drži;
če je resen, se smeji;
ti pove dve, tri stvari,
nov se zjutraj člov'k zbudi.

13. oktober 2018

Ne me švasat'

Vsak dan grem v šolo
in se razjezim;
ne me basat, ne me švasat,
da t' kaj ne naredim!

Sami čudni tipi,
pupe vse zašolane,
ne mi vpit', ne mi težit' –
profe vse zarolane!

Tist', kar bi počela,
tega se ne sme;
ni v planu, ni v možganu;
to nikamor več ne gre!

Rad bi štekal in ne vekal,
rad imel bi dobr' se;
rad bi bil prijazen človek,
ne baraba – to se ve!

23. januar 2018

Sonce-sadež-sok

Res ne vem, od kod sploh pride,
kar popijem in pojem;
hrana raste na policah,
vzamem vse, ne vem, kam grem!

Nič me dosti ne zanima,
saj sem frajer, fičfirič;
domačin sem, kaj me briga;
tujci meni so – zanič!

Dobra plača, slaba služba,
DSP al' penzija;
denar mi da ta super družba,
delat' se mi več ne da!

Vsega imam že kar preveč,
vse mi dobro gre od rok;
pijem, spim in se pretvarjam,
da sem sam svoj bog!

Vprašam ne, od kod obilje,
kdo ustvari to, kar jem;
me za druge sploh ne briga,
le da zase imam, to vem!

Tega je bilo dovolj!
V moji glavi počí – POK!
Vrní bom svoj dolg obílja;
sonce-sadež-sok!

Zvedel sem, od kod prihaja
mana mnogih pridnih rok;
oni zdaj prišli so k nam po
sonce-sadež-sok!

Ti ponudim gostoljubje,
tujec, ki si sam, ubog!
Novi svet naj vsem nam daje
sonce-sadež-sok!

Sonce-sadež-sok za vse,
dom brez vojn in polnih rok,
smeh otrok in dobra volja –
sonce-sadež-sok!

REFREN

*Sonce-sadež-sok za vse,
sonce-sadež-sok!
Smeh otrok in dobra volja –
sonce-sadež-sok!*

21. september 2018

(Pesem je avtor uglasbil in je objavljena na spletu, 2018.)

Naš čas

REPANO

Naš čas je bolan od zavisti in jeze,
bolan od pohlepa, brez prave zaveze.
Bolan od odrivanja, pljuvanja, suvanja,
povsem nerazumnega, krutega ruvanja.

Ni več primerjav z nekdanjo lepoto;
življenje je naše zavito v slepoto.
Žremo, se parimo – kot pobesneli;
vsakomur vse bi, če da se, vzeli.

Ničesar nam mar ni, brez smisla živimo;
se koljemo, bijemo, v strahu kričimo!
Ta čas je bolan le od naše bolezni;
živimo le zase, brez kančka ljubezni.

Tiste, ta prave, povsem nesebične,
do vseh in do vsakogar silno različne.
Ljubezen, ki večna je in ne ločuje,
vsak hip, vse življenje le ljubi, združuje.

NARED' KEJ!

Izvirnik (2. oktober 2014) je bil objavljen v zbirki *Kako si lepa*, 2019, dopolnjen 15. april 2018.

(Pesem je prevedena v angleški jezik in ima naslov *Our time*, 2018.
Obe inačici sta uglasbeni in objavljeni na spletu.)

Krožimo

Listje odpada z dreves,
midvá pa še vedno stopava bosa;
dan je že kratek in megle pogoste,
na trave in grozde sedla je rosa.

Gorko je podnevi in zjutraj že slana;
ptičev je manj in deževniki redki –
midvá pa še nisva –
v zimo vdana.

Daljšava to indijansko poletje,
s peko kostanja na žarki vročini;
ob ognju in moštu, v toplem objemu,
poletni se vrnejo nama spomini.

Pozimi, ko bova ob ognju se grela,
spominjala se na kostanje jesenske;
na mošt in na pesmi, ki sva jih pela,
na dneve, ko sva rada se imela.

In že je pomlad – zimo sva pozabila;
ne vso – tisto, lépo sva še ohranila ...
v spominu prijetnem za čase bodoče,
da v žarki vročini oba bo hladila.

REFREN

Krožimo, krožimo, krožimo, krožimo;
krožimo, krožimo, krožimo, krožimo;
krožimo, krožimo, krožimo, krožimo.
... krožimo, krožimo, krožimo, krožimo ...

Izvirnik (20. oktober 2014) je bil objavljen v zbirki *Kako si lepa*, 2019, dopolnjen 2018.
(Pesem je avtor uglasbil in izvedel ter je objavljena na spletu, 2018.)

Krik

Okroglo me prestreli – tvoja tišina.

Počasen krč me prelomi – na dvoje.

V grlu me zaskeli – vsa bolečina.

Moj smeh potemni – gluha črnina.

Počasi me davijo – lažni nasmehi.

Lepi balkoni in rože – zalite s kislino.

Vsi ti, ki hodijo – in se smejujejo.

Navpičen je padec – vzpona strmina.

Lanena semena so – bolhe mojih zamisli.

Sluzijo moj dih in – smisel mojega časa.

Plazim se k tebi – v objem zatočišča.

Vsak hip, vsaka sled – vsi smo slepa križišča ...!

Ničesar ne želim – ničesar ti ne dajem.

Blebečem tja v en dan – moj trud je ves zaman.

Svet gre svojo pot – v molku je moj krč.

Zavem se vseh dejanj – zavem se svojih zmot!

Pusti me, da ti povem – do konca svojih pet besed.

Pusti me, da gledam te – kot da bo konca jutri svet.

Slišim tvoj brezglasen krik – tišina ga oznanja.

Nikdar ga ne doumem – a v duši me preganja ...

... tvoj krik; preganja, tvoj krik! Tvoj krik!

6. november 2018

(Pesem je avtor uglasbil in izvedel ter je objavljena na spletu, 2019.)

Vedno me božaš, preden zaspim

Vedno me božaš, preden zaspim;
misli zagladiš, da več ne skrbim
za vsa ta vprašanja, nadloge, stvari;
za hrano, položnice, jezne ljudi ...
za psa in dopust več ne bedim;
vedno me božaš, preden zaspim.

Jutri greš v službo, na novo sprejeta;
v delavcev družbo, vsa si prevzeta;
jaz pa smrčim, kot da mi ni mar
za nič in nikogar, da sploh ne skrbim ...
... a ne morem zaspāt', kar naprej se budim –
vedno me božaš, preden zaspim.

Ko te ni poleg in spati ne morem ...
gledam v luno in misli podim:
»Kje si, kaj delaš, ... se imaš dobro ...?«
Kuham ... občasno na oknu tičim,
... čakam, da prideš – se že veselim;
vedno me božaš, preden zaspim.

In ... ko počivaš po dnevu napornem,
ti nogice božam, masiram ti pete;
kopel bo peneča odnesla zaplete –
v zmedi veseli se najin pes gnete;
... lep je ta dan, v sreči mižim;
vedno me božaš, preden zaspim.

Vedno me božaš, preden zaspim,
nate le mislim, ko se zbudim;
prazne so ure, ko te ni tu,
zate živim le, buden in v snu;
ko te zagledam, k tebi hitim;
vedno te božam, ko se zbudim.

4. december 2018

(Pesem je avtor uglasbil in izvedel ter je objavljena na spletu, 2018.)

Vesolji

Take modrosti mi trošiš ...
pa vendar odgovorov ni –
na male vsakdanje norosti,
ko najina sreča blede.

Sploh si ne znava pomagat' –
kar tebi je sveto, meni smrdi.
Več se ne zmoreva slišat' ...
na drugem si bregu in mene ... tam ni ...

Tolikih modrecev misli,
dobrote, razuma in takih reči,
meni ne more pomagat',
da mislil tako bi kot ti.

Vsaksebi sva kot dve vesolji –
globoka in prazna črnina je vmes;
le šibki odbleski svetlobe
mi pravijo, da je še nekaj ... tam, čez ...

In ... ko se ti silni vesolji
zbližata v eno, prepleteta vez;
praznine rojevajo sonca,
življenja in kaosa plešeta ples.

Brigajo modre me misli –
modrecev starih že davno več ni;
ljubim te bolj, kot si misliš
in res, vsaka prava ljubezen ... boli ...

Dajem ti svojo zvestobo,
dajem ti dneve do zadnje noči;
dajem ti vse, kar premorem,
ko dušo ti dajem, srce mi žari!

2. december 2018

Moj svet

Moj svet je takšen, kot je.
Nihče ga ne more spreminjat',
nihče slabe volje ukinjat',
krivice izbrisať, pravice narisat;
moj svet – je takšen, kot je.

V tem, mojem svetu, se čuda godijo,
taka, da včasih me kar zaskrbijo;
misli predrzne, ljudje, ki letijo,
dvojni obrazi odsevajo – mene ...?
In nikdar ne slišim, kaj govorijo.

Tu se preganjajo tihi strahovi,
mene prebujajo čudni bogovi.
Dneve preživljam v krajih čudesnih,
ki videl jih nisem nikjer, tak' prelestnih;
a moj svet – je takšen, kot je.

V mojem sem svetu dober in lep,
jokam pogosto, saj nisem slep ...
da bi ne videl tega gorja
in muk in krivičnosti tega sveta;
saj moj svet – je dober in lep.

Vse vidim ... in vse to boli in me rani.
Vse slišim ... besede ... in misli v ozadju;
vse vem, vse razumem, kako in zakaj,
a nič ne ukrenem, v mir se odenem ...
moj svet – je pač takšen, kot je.

2. december 2018

To še najin pes ve

Ne slišiš me, predaleč sva ...
a vendar drživa se za roke.
Hodiva, jeva, se ljubiva,
a nekaj ni v redu –
to še najin pes ve!

V ozek kot sva stisnjena,
zagat in zmede polna oba;
nič ne gre, nama ne uspe,
zakaj se slepiva –
to še najin pes ve!

Odrinjena, izrabljena –
dala, kar se sploh dati da;
in ... ko se misel tega zave,
sam obsediš –
to še najin pes ve!

Vzajemnosti sploh več ni,
v kontra se svet vrti;
kdor dober je, ta ne uspe,
dovolj ni, da ljubim te –
to še najin pes ve!

REFREN

*Ko le zase se brigam,
ko le zase spet migam;
pomagam nikomur ne,
usmiljen sem le za pse ...!
... ko le zase se brigam,
ko le zase spet migam;
usmiljen sem le za pse –
to še najin pes ve!*

2. december 2018

(Pesem je avtor uglasbil in izvedel ter je objavljena na spletu v okviru ciklusa *Pesmi iz fuglovža*, posvečenih v podporo ljudem in skupnemu boju proti Sars-Cov-19, v letih 2020/21. Posnete in objavljene so bile v času epidemičnih obdobj omejitev gibanja in druženja.)

Božič diši

Ob oknu sedim, zunaj sneži,
soba po čaju božičnem diši;
par smrekovih vejic, kadilo in ti –
lepo mi je v srcu, najlepša si; božič diši.

Nama lepo je, mnogim pa ni;
sami so, lačni, ne vejo, kaj bi
še sploh naredili, da bi jim bilo –
vsaj za ta božič, na svetu lepo ... na svetu lepo.

Oni ne morejo, mi pa lahko
damo jim streho za trudno glavo;
toplo ognjišče, prijateljsko dlan –
vsaj za ta božič, vsaj za ta dan ... vsaj za ta dan!

REFREN

*Skupaj praznujmo praznik Miru
in vsak naslednji dan, božič bo tu –
miren, ljubeč, prijazen kot ti –
ves svet naj po čaju božičnem diši ...
ves svet naj po čaju božičnem diši ...
ves svet naj po čaju božičnem diši ...*

10. december 2018

(Pesem je uglasbena in objavljena na spletu, 2018.)

Racman v temi

V mraku sedim in v jezik me pika bodica –
sveže jagode in ostrina ananasa,
smetana in polsteni copati
se mešajo v okus brez primere.

Vseh šestnajst tipk in ALT DElete
mi ne pomeni prav nič
ali vsaj ne dosti več kot bifokalna očala
na nosu moje pokojne tete Marije.

Prav vse risanke, ki sem jih videl,
so me naučile vsaj malo nasilja,
malo egoizma in nič ljubezni.
Prepirljiv sem kot mački, racmani in
drugi heroji nadnaravnih moči.

V glavnem: nadut, zatežen prdec,
ki misli, da je nekdo, ki je drugačen,
boljši od ostalih, celo dober in sploh ...
Pa me vsak dan preseneti moja kujava,
majhna racmanska duša, obubožana vsega lepega.

21. januar 2019

Razbojnik

REFREN

Kdo je največji razbojnik?

Kdo je najhujša baraba?

Kdo najuspešnejši lopov?

Tisti med nami prevlada!

Ljubezen me več ne zanima,

Dobrota je slaba razvada,

Resnica je le za bedake,

Poštenost – neumna navada!

... A se pretvarjam, da sem vès sladek,

sejem nasmeške, poln čokolade,

kimam prijazno in uglajeno –

ves čas pa mislim le še na eno...

REFREN

Vsa **Dobrodelnost** je le še fasada,

Strpnost je maska povsem brez obraza,

Prostovoljstvo je mana za siromake –

Sočutje je morje duševne odplake!

... A se pretvarjam, da sem vès sladek,

sejem nasmeške, poln čokolade,

kimam prijazno in uglajeno –

ves čas pa mislim le še na eno ...

REFREN

Nočem več vsak dan prenašat' hinavcev,
ki govorijo, da t'ko mora bit';
da preživiš, se moraš uklonit' in
dan za dnem lesti – iz riti v rit ...
... A se pretvarjam, da sem vès sladek,
sejem nasmeške, poln čokolade,
kimam prijazno in uglajeno –
ves čas pa mislim le še na eno...

REFREN

Najbolje je, da postanem razbojnik,
hujši od vseh, srdit in nabrit,
s prijaznim nasmeškom in hordo silakov,
níkdar več lačen, srečen in sit!
... A se pretvarjam, da sem vès sladek,
sejem nasmeške, poln čokolade,
kimam prijazno in uglajeno –
ves čas pa mislim le še na eno ...

REFREN

5. marec 2019

Kaj mi govoriš

Kaj mi govoriš? Kaj mi govoriš?
Ne vidim te, ne slišim te, resnična se ne zdiš.

Le občutek si čaroben, vetra dih leden,
dan deževen in turoben včeraj,
danes sončen, brez kopren!

Kaj mi govoriš? Kaj mi govoriš?

Kaj mi govoriš? Kaj mi govoriš?
Besede prazne brez odmeva, misli lažne, polne gneva;
o ljubezni in o sreči, katastrofah in nesreči ...

Rabim le zaupanje.

Besed nobenih, joka ne!

Kaj mi govoriš? Kaj mi govoriš?

Kaj mi govoriš? Kaj mi govoriš?
Ljubim te mi je dovolj. Ljubim te vsak dan, vse bolj.
Ljubezen raste, se razvija, se bohoti, eksplozija –
vseh občutenj in zanosa, je neskončna energija,
v besedah – *Ljubim te!*

Kaj mi govoriš? Kaj mi govoriš?

15. marec 2019

Najin nemir

Gledam te vsak dan, slišim te redko,
pišem ti pisma, mislim na te.

Misli so čiste, solze so bistre –
najina zgodba to naj pove.

Nekdaj prešerna, vesela, nemirna –
želela sva dom si, družino in mir.

Potlej prišle so sive nadloge –
svet spremenile so v prepir.

Kaj sva storila? Vse sva izgubila –
želje in upe, vase in svet?!

Nisva verjela, nisva več pela
pesmi svobode – sva brez besed.

20. maj 2019

Vsak dan je eden manj

REFREN

*In kazalci se vrtijo,
za moj svet sploh ne skrbijo;
merijo odmerjeno,
kot da konca sploh ne bo ...
Dnevi pa v nebo letijo,
zameglijo apatijo;
zame in morda tud' zanjo in zanj –
vsak dan je eden manj.*

Vsak dan se vprašam, kaj bom počel,
mislil in delal, kako bom živel –
danes in ta hip dajem odtis,
v časa tkanino – v vesolja obris.

Sploh ni vseeno, če sem kujon –
pretkan, nepošten, zlagan in zastonj;
vsak hip je pomembno, kaj dajem nazaj ...
... tja, kjer prejel sem – saj vem, zakaj!

Če sem le zase, gre dan v nemar,
življenje spreminjam v smet – a je dar.
Vsak dan mi posebej priložnosti daje;
sanje živim, a moj svet se maje –
kot da bi le moj bil, ta svet.

Vidim prijatelje, volje izgubljene,
ugaslih oči, brez svetlobe in teme;
stare, uvele v rosni mladosti,
trhla drevesa v prastari hosti.

Vidim odhajati Lepe namene,
ure in dneve in Prave pomene –
izgubljajo smisel v časa navlakah,
vse bolj se dušim v lastnih odplakah.

REFREN

*In kazalci se vrtijo,
za moj svet sploh ne skrbijo;
merijo odmerjeno,
kot da konca sploh ne bo ...
Dnevi pa v nebo letijo,
zameglijo apatijo;
zame in morda tud' zanjo in zanj –
vsak dan je eden manj.*

29. maj 2019

Žgem ga, kot hočem

Sedem slepih hiš stoji v vrsti.

Pojejo odo Radosti;
oholo jih gleda jazbec v krsti.

Le eno rolico papirja na mesec,
mravlja na cesti, pet prstov kaže plešec.

Bôli ga fuga med ploščicami v kadi,
vsi smehi so roza, tvoja misel me boža.

Rad smučam v družbi komarjev.
Vtis argumenta je medel – rad bi nekaj pojedel.

Pečenka in vampi goveji in sirup;
za kašelj je dober le nahod seneni.

Na tla me pribijajo pogledi – le njeni,
zloženi na kupe ob pošti strupeni.
Ne gledat' listja in kamnov okroglih,
ne dihat' piva, limon in hitrosti.

Vsi bosi gosti in njihove tašče,
pogumni po srcu, visoke so rašče;
zdaj vem, da ga moram peči na vročem;
obračat' in žgat' – tako kot sam hočem.

28. maj 2019

Gnev

Zmagala bo zloba. Ja, tako je to.

Izgubila bo lenoba –
dobre volje več ne bo.

Prazne marnje vključevanja,
o drugačnosti bebljamo;
se pretvarjamo sočutno,
v dušah skrb sovražno imamo.

Le zavist in lastno dobro
misi nam kazijo bedne;
ko se izkazat' čas napoči,
Dobro naše se – razpoči
v dim in votle le odmeve
govorov, pamfletov puhlih;
vse pomembne se zadeve
spremene v ljudstva gnev.

Ta opravi novo čiščo – in odplakne vse navlake;
nikdar več ne bo več isto;
nov časi – nove tlake.

28. maj 2019

Zadet

Danes moderno je biti zadet.
V takem se svetu več ne da živet' –
če nisi mal' blažen
al' mal' prizadet.

Normalno sploh več ne obstaja,
obrnjeno je od znotraj navzven;
na glavo in kontra le še zavdaja
pravila nam vsem: *Sprevrženo! Vem!*

V službi neznosno je, polno pritiskov,
doma je še huje – živimo od spiskov;
kaj vse potrebujem, želim in hlepim –
ni čudno, da zmešan vse bolj se budim!

In ... ko sem otožen – to ni sprejemljivo,
tablete dobim za srečo minljivo;
legalno zadet hodim po svet' –
nihče več ne more me, sme prizadet'!

Sem varovan, sistemsko priznan,
poseben primerek, rejen, negovan.
Porabnik tablet na srečen recept,
enkrat na mesec grem tud' na klepet ...

Tam mi strokovni in skrbni ljudje
nudijo vse, kar jim duša pove;
da le ostanem srečno zadet,
da oni imajo sploh kaj za počet'.

Pa moje življenje? Kaj z njim se zgodi?
Izgubim suverenost, vse druge ljudi ...
postrani me gledajo, kamor le grem;
moderno zadet – sem izgubil svoj svet.

Srečo dobim na recept, to je to ...
Tabletk *à la carte* še prgišče, pa bo ...
živeti je lažje in krasno, lepo –
čemu bi mi le – bilo kdaj težko?!

Raje sem en mal' zadet,
moderno je, če 'češ verjet';
vedno več nas je modernih,
vedno bolj Naš je ta svet.

29. maj 2019

Mama

Mati me kliče, a se ne odzovem,
čakam in upam, da odloži;
nisem pripravljen na še en pogovor,
ki jezo in žalost le name vali.

Sem res tak zlobec, taka baraba,
kot mi očita in kot trdi?
Ali le ovca sem črna, preblaga,
da bi izbral si svoj mir, kot vsi?

Kadar pomagam, je vedno premalo,
kadar me ni, le še trmo goji;
vsem znancem razlaga, kako sem jaz čuden,
da mi nič prav ni, da vse me jezi ...

A vržen od hiše pač hlapec ne bom,
le ko pridem delat, tam je moj dom;
ko pa bi želel si varen azil ...
tam tega pač ne bom nikdar dobil ...

Umaknem se raje, da se oba –
mati in brat v sožitju ujameta;
v zgodbah sta svojih ostala zdaj sama;
vsi imamo kdaj dan, ko potrebna je – mama.

Prijateljev spev

Včeraj sem bil pri dragem prijat'l'u;

šla sva na kavo, na štiri oči.

Priznal mi je svoje skrite strahove,

skrbi in tegobe in takšne stvari.

Vedel sploh nisem, da ga pesti

tako silno breme – vsakdajih reči;

ni dajal vtisa, da mu je hudo,

nikdar ni potarnal, da mu je težko.

Na videz uspešen, postaven in resen,

vzorno živeč in dobro misleč,

zadal si je cilje – visoke tri milje,

do k'terih ne vodijo lahke poti.

Vsak dan se odreče par zlatim minutam,

tistim, ko čas si gre záse vzet';

mal' za počitek, mal' za ljubezen

in svoje ljudi – tak' lepo je živet'!

Mordá bo sprevidel izbiro usode,

mordá bo utonil v čaši željá;

lahko mu le rečem: *Zasvirajva skupaj!*

... a njemu se niti tegá več ne dá.

30. maj 2019

Kava

Kavo mi daj, drago dekle!
Naj bo črna, kot noč je ob mlaju,
tako naj bo močna kot smrt
in sladka tako kot ljubezen v rajju!

Tisto sem jutro zavil v gostilno,
prazen v duši po noči brez sna;
vrtel in obračal sem misli turobne,
preplavljen z žalostjo tega sveta.

Ne gre mi v glavo in nič ne razumem
prijat'l'ov, sodelavcev, drugih ljudi,
s katerimi nekdam pisali smo zgodbe –
danes vsaksebi, vsak zase živi.

Delam naporno, vse več, se mi zdi,
čeprav sem v letih, ko zlahka bi si
privoščil kaj manj ali sploh nič skrbi;
pa me le kava pokonci drži.

Brez nje ni dneva, ne mirne noči,
brez nje se zapirajo trudne oči,
brez nje sem siten, se vsak me boji.
Ja, res, le še kava me skupaj drži.

30. maj 2019

Baraba, pijanec in kurbir (BPK)

REFREN

*Jaz sem le baraba, pijanec in kurbir.
Vse, kar me zanima, so ženske, blues in pir,
nekaj v denarnici in v duši – prazen mir;
plehek sem in brez vsebine kot zažgan krompir – saj ...
jaz sem pač baraba, pijanec in kurbir.*

Že od nekdej v genih se glasba mi podi,
že tako nemirnega, vznemirjaš me še ti;
postavna, lepa in dišeča – vsa medena si,
jaz pa sem kot slinast pes – iz ust se mi cedi!

A ti ne meniš se za mene, z mano ne bi šla v špetir;
vse dobiš, kar si želiš, vsa popolna se mi zdiš!
Ti bi reševala pse in mačke in svetovni mir;
vse preveč si dobra, jaz pa kot pokvarjen sir – saj...,
jaz sem le baraba, pijanec in kurbir.

Vsak dan gledam te skoz' okno, sanjska si, nedosegljiva;
muke silne mi blaži še ena steklenica piva.
A vse bolj me tam tišči, misel sladka, nagajiva;
vendar vem, kako je s tem, nikdar ne bo uresničljiva!

Zato si najdem lažjo pot – tud' ona je igriva ...
lepa, vendar ni kot ti – sla je nezaustavljiva;
pa vseeno bo odlična – vsaj za en večer;
divji v pijanosti, razuzdan, strasten je nemir – saj...,
jaz sem le baraba, pijanec in kurbir.

Z mano se ne gre zapletat' v nič, kaj šele v prepir;
srečen sem na svoji poti, prazna duša me ne moti.
Trd sem in bodičast, kakor kaktus, kostanj, žir –
nič ne more bit' drugače; v mojem svetu ni ovir – saj...,
jaz sem pač baraba, pijanec in kurbir.

19. junij 2019

(Pesem je avtor uglasbil in izvedel v slovenskem in angleškem jeziku z naslovom *Bastard, drunkard and a whore – BDW* ter sta objavljena na spletu, 2019, 2021.)

Demoni

Vsi moji *Demoni* spijo.

Z Mirom okužil sem svojo norost;
sprva bil Mir je odvečen, neznosen,
zdaj mi že dolgo pomeni – prostost.

Demon opoja me vleče v mrežo
dima in hlapov, ki zmanjšajo težo –
vsakdanjih nesmislov in težkih besed,
dejanj, ki sramota so zame in svet.

Demon strasti megli mi razum,
dekleta in ženske mi mešajo um;
ko le pogledam te, se mi zvrtili,
strastno bi ljubil te, dneve, noči!

Demon pohlepa vsiljuje mi želje
po slavi, denarju in – vem, kam to pelje;
žélel bi vedno več, delat' mi bo odveč,
lahko je s prevaro jemati vse več!

Že dolgo sem trezen in zvest in pošten,
nisem bogat, pa tudi ne len;
ljubim le eno, a vseč so mi vsi,
ki spokoj v duši prinašajo mi.

To so ljudje, kot jaz sem in ti,
ki demone iz duše pregnali smo si,
ki ne dopustimo, da bi nas zlo
v pesti držalo – naj izgine v temo!

Sem in tja še se zbudijo –
demoni dvoma, obupa, nemira;
hočejo kri in svežega strupa –
kot žrtev, da se umirijo ...
... in skrijejo zopet
globoko v noč.

9. julij 2019

Kaj me briga

Kaj me briga vsa polit'ka,
kriminal, elitna bitka;
ko sem s tabo, srečen, nasmejan!

Ne zanima me bogastvo,
slava in sumljivo bratstvo;
raje sem zaljubljen kot zgaran!

Ne zanimajo me igre, spletke,
intrigantstvo zlate kletke;
malo mi je dosti, to priznam!

Upira se mi nepotizem,
zveze, strici, »križev-nizem«;
vse, kar sem uspel, sem zmogel sam!

REFREN

*A brez tebe ne bi zmogel nič,
sem le prazen, reven fičfirič;
vse, kar rabim, nežen je dotik,
par besed in majhen pomežik –
še gorovja me ne ustavijo,
tebe ljubim – brišem vse slabo –
kaj me briga, ja, tako je to!*

In potem se mi pridruži –
sosed, vas celotna in ves svet,
vsak, ki ve, čemu ljubezen je!

Vsi ubogi in bogati,
siromaki in bedaki –
uredimo vse, kar nam ne gre!

Dobrolucijo storimo,
ves svet z njo si pridobimo –
ne le zase, prav za vse ljudi!

Vse bogastvo razdelimo,
v spravi pravi zaživimo;
kaj me briga, lep je ta planet!

5. oktober 2019

V temò

Ne vidiš me, ne slišiš me, čeprav ti glasno govorim;
postavam tu in se šopirim – v času se topim.
Ples besed in glasbe ritem dneve nama barvajo;
a če vzameš mi še to – izginem v temò.

Vsi prividi, iluzije, od miru do histerije
strgani so v konfete – ogenj jih požge.
Vsa dejanja mojih misli vsak dan bolj izginjajo;
brišejo me iz matrice – padam v temò.

Moje sanje niso sive, misli iskre so igrive;
barve čiste eksplozije – ljubim silno ves ta svet.
Iz temè se dvigne sonce in posije na vse konce,
čas je za življenje – kako je tu lepo!

REFREN 1

*Ničesar več ne vidim, nikogar več ne slišim,
dotikov davno čutim ne – pogrezam se v temò.
Svetloba se preliva v noč, vsi zvoki onemijo ...
... prijaznost se sprevrže v zlo – vse barve posivijo.*

Dih je moj prekratek, vid je moj meglen;
vse, kar vem, nerazumljivo – izgubil sem pomen.
Vsepovsod, okoli zrem, iščem luč, kjerkoli sem –
jasno mi je le še to – pogrezam se v temò ...

REFREN 2

*Níhče me ne sliši, níhče me ne vidi,
le še ti zaznaš, kje sem – pogrezam se v temò ...
Níhče me ne sliši, níhče me ne vidi,
se povedati ne da, kako vse to boli ...*

Pogrezam se v temò ...

Pogrezam se v temò ...

Pogrezam se v temò ...

Pogrezam se ... v temò ...

21. november 2019

(Pesem je uglasbena in objavljena na spletu, 19. decembra 2019.
Prevedena v angleški jezik ima naslov *Into Dark*. Objavljena je kot del spletnega albuma
Scream Into Dark, 2021.)

Zmagovito

Komú bi sploh zaupal
vso žalost svojo, svoj obup?

Moje je veselje
davno že zamoril strup.
Vse, kar me znotraj žre,
so misli le, osamljene!

Zato sem se odločil,
da zopet bom veselo pel!
Ne bom se več usločil
pod težo vsakdanjih zadev.
Zdaj me v nedrih nekaj žge –
veselje, sreča – ljubim te!

Življenje je postalo
znova polno lepih dni.
Od slabega ostalo
le nekaj grenkih je noči.
Spet živim, ti si tu –
zopet sva srečna ... kot v snu!

Daj, prijatelj dragi,
pridruži se nam tudi ti!
Skupaj bomo znova
Svet nazaj popravili.
Vse, kar je bilo slabo –
vsemu navkljub, spet dobro bo!

Najprej pa pri sebi
prag bo vsak pometel spet ...
in takoj spet malce
znova bo čistejši svet.
Kaj na to porečeš ti?
Boš stopil z mano v lepše dni?

Gremo zdaj na kavo,
»nekaj« ali sladoled!
Zdaj pustimo spravo
gnezdit' tudi pri sosed'.
Saj ljudje smo, vsi, prav vsi –
zato bodimo si prijatelji!

Dnevi temnih misli
davno so odšli.
Radostno veselje
spet nam lepša dni.
To je čar naših dni –
pridruži se nam – tudi ti!

Skupaj spet gradimo nov,
lepši, boljši svet.
Nič več se ne bojimo
pošteno spet živet'.
Prav za to, skupaj smo –
da zmagovito praznujemo!

REFREN

*Zmagovito, zmagovito,
vedno vztrajamo!*

*Zmagovito, zmagovito,
mi naprej gremo!*

*Zmagovito, zmagovito,
vse premagamo!*

*Zmagovito, zmagovito,
vedno zmagamo!*

8. februar 2020

(Pesem je avtor uglasbil in izvedel ter jo je, v podporo skupnega boja proti SARS Cov-19, objavil na spletu, na začetku pandemije, marca 2020.)

Sedeminsedemdeset

Sedeminsedemdeset jih premorem,
zgodb, saj ni, da bi tajil!
Imel sem jih še mnogo več,
a sem jih nekam skrtil!

Vse so drobne in vsakdanje, za pozabit', bi dejal,
vendar vse so se zgodile, tákrat, ko sem spal.
Zdaj ne vem, ali sem sanjal ali pa je res bilo –
vsega se povsem ne spomnim – pa naj tokrat bo tako!

Mar mi ni, al' je resnica ali pa se mi le zdi;
zame so kot vedra ptica, moj se zopet svet vrti!
Ni obstal, ni se polomil, živ je in poln smeha spet;
zgodbe drobne in vsakdanje v svet pustijo mi verjet'!

Toliko vam dajem danes – teh trenutkov in besed,
morda so le za pozabit' – morda za objet'?
Jaz objamem z njimi tebe, ti objemi ves ta svet,
sedeminsedemdeset trenutkov – vrne upanje mi spet!

11. februar 2020

(Pesem je avtor uglasbil in premierno izvedel v živo na predstavitvi knjige Mateje Reba *Sedeminsedemdeset trenutkov*, 11. 2. 2020, v knjižnici Franceta Balantiča Kamnik.)

Pranebo

Odsotnost vsega.

Modrina, oblaki, zvoki ozadja.

Nemi nasmeh.

Ničesar ne vidim tam zgoraj.

Vse manjka. Vse je odsotno.

Le modro nebo.

Na jugu je svetlejše, v barvi dojenčkastomodre.

Proti severu je modrina vse globlja.

Temnejša in bolj modra.

Je tam, na severu, več fantov?

Najlepše je, ko ga gledam

skozi veje visokih smrek – nebo.

Temno modro, v sožitju s temno zeleno.

Težko je kaj bolj modro od modre ob zeleni.

Vsa ta modrina je že nekaj dni pomanjkljiva.

Manjkajo črte.

Tiste, ki jih rišejo avioni.

Bele, dvojne, nakodrane.

Sprva ostro zarisane, ki se počasi razpuhnejo

in slednjič izginejo.

Nujne so na mojem nebu.

Penaste črte na modri tabli vsečasa.

Kaj naj zdaj? Črt ni več?

Kaj je drugače? Kje so avioni?

Jih ni več? Je nebo spet svobodno?

Tako kot v davnini?

Je nebo spet – pra-nebo?

9. marec 2020

Tukaj Chuck!

REFREN

*Hej, Žak, tukaj Chuck!
Ti, baraba, si moj svak –
pridem tja in ti jih naložim!
Da boš vedel, kaj pomeni
delat' škodo vsem in meni;
to ni šala, te že naučim!*

Telefon mi zazvoni,
da v ušesih mi brni;
nékdo mi nagaja, kaj pa vem ...
Morda so iz bančne službe,
morda iz kreditne družbe,
zagotovo eno je – javit' se ne smem!

Morda to je moja tašča,
bookie, dobavitelj praška ...
Ziher je nekdo, ki nekaj ve!
Žena me nikdar ne kliče,
žlahta se me je odrekla;
tole je nekdo, ki gre na vse!

Upam, da ni zopet on, ženin brat,
ki telefon svoj kar pregrizne,
ko ima vsega dost'!
Ona njemu vse pove,
kadar kaj narobe gre;
on pa zorje zvezde – in pojé srce.

Chuck je prav izjemen mož,
níkdar ne igra na nož;
a če kdaj neumnost naredim,
neusmiljen in pogumen
se ne vda in ni neumen;
najde me in mi jih naloži!
Aj, jaj, jaj ...

REFREN

6. februar 2020

Država naj vse uredi

Država naj vse uredi.
Mi bi le žrli
iz sklede prepolne,
kot prasci požrešni smo vsi.

Delat' se nam ne mudi.
Delo naj čaka in še zori,
meni naj mleko in med se cedita,
vse zame država nar'di.

Vse to ne štima,
ni ognja, ni dima –
iz dimnikov se ne kadi!
Od kod naj brez dela
bo dobrega jela?
Od česa bom živel? In ti?

Država sva jaz in tudi ti!
Bova v roke vzela stvari?
Kdor jé, naj tud' dela,
brez tega ni jela;
to že od nekdej drži.

Kadar država trpi,
ljudstvu se vse bolj mudi;
več ne verjame v lepe laži –
na ulici vse uredi.

Uprimo se kraji moči!
V sužnost nas tlači
in temo noči!
Ljudstvo naj vse uredi!

20. maj 2020

Tol'k' prazn'ga 'mamo!

Včeraj sem šel dol' v vas, v trgovino,
kupit' par žemelj, kot grem dokaj često.
Mal' sem bil pozen, nekaj čez šesto;
takrat jih že zmanjka, je treba it' v mesto.

Malce preplašen od sveže novice,
da v naši bližini en medo razgraja,
ovce preganja in kmetom nagaja;
sem šel raje z avtom, da me ne pojé.

Bife je bil poln kot ribje oko;
mladci so zunaj testirali pivo;
starci pa notri, na toplem,
obirali so neizprosno – vse živo.

Stopil sem raje v trgovino,
trgovke do mene so vedno prijazne;
nekaj besed o živosti dneva
in stopim naprej, kot bonton mi veleva.

Vsi nosimo maske, a se spoznamo,
vse to od nas novi virus zahteva;
a je veselo, da kar odmeva –
v mali štacuni na sredi vasi.

Pri kruhu Irenca me živo povpraša:
»Kaj bi pa danes, gospod? Kaj postrežem?«
Debelo zazrt v prazne košare –
kruha ni, žemelj ni – kaj bi sploh rekel?

Pa me rešila je urno kar sama:
»Tol'k' prazn'ga 'mamo! A ne, danes, tule!?!«
Iskreno, res ...
... kot bi pred bogom se slekel!

Gledal kot volek sem nekaj trenutkov;
moje je misli v sredino zadela,
povedala vse je, žareča od dela,
nato pa sva bruhnila v smeh, vsa vesela!

Vsi nosimo maske, a se poznamo:
Tol'k' prazn'ga 'mamo, a ne, danes tule ...!?
... mi vedno pričara nasmeh na obraz,
ko nekaj mi manjka, bi rad nemogoče ...

... počakam, da to mi prinesel bo čas ...

11. junij 2020

Oj, ta smeh!

Kar naprej mi gre na smeh -
zdaj, ko vem, da smeh ni greh!
Vsak dan bolj se mi smeji,
vidim, kam se svet vrti!

Vse tegobe teh dolin
so le pot, da doživim ...
tisto, česar se bojim, a –
tu sem le, da se smejim!

Vse moje sreče se mi smejejo,
vsi moji dnevi, zvezde štejejo!
Moji sovražniki mi sladko pojejo
in le prijatelji mi vse to povedo.

REFREN

*Oj, ta moj smeh, kako mi je lepo;
oj, ta ljubezen, vse še lepše bo;
ko vidim tvoj nasmeh, srce mi zagori,
oj, ta tvoj smeh, še vedno se vrti!*

Žalost je občasen, a nujen, težek test;
strah je tečna, gosta in kar grenka zmes;
jeza se kar vse povprek razteza prek obrazov
in zavist, vsa jedka, dneve nam hromi!

A ne dam si vzeti lepih možnosti,
s pesmijo si dneve lepšam, hudega mi ni;
nate le pomislim, ljuba, in še na par ljudi;
smeh mi pride na obraz – spet se mi smeji!

REFREN

28. junij 2020

(Pesem je avtor uglasbil in izvedel ter je objavljena na spletu v okviru ciklusa *Pesmi iz fuglovža*, posnetih in objavljenih v obdobju epidemije in omejitev gibanja, posvečenih v podporo ljudem in boju proti Sars-Cov-19, 2020/21.)

Virus

Nekako tole ni moj čas, da bil bi zadovoljen;
pomirjen s svetom in seboj –
sanjam o čem boljšem.

O svetu sanjam brez bolesti, žalosti in jeze;
o svetu polnem le Ljubezni,
Sprave in brez bede.

Svetu, ki svobodo nudi – vsem, prav brez izjeme,
Svobodo tako, ki presega
vse nam znane teoreme.

Nikomur več ne gre verjeti, vsak le zase laže;
beseda nič več ne velja –
papir ne, pravo cepeta;
prevarana oba in jezna, stroka, znanje sta prezrta –
ljudska vrsta trepeta.

Z denarjem zdaj kupujemo si ravnovesje sil;
miru ne potrebujemo, le vojne in nemir.
Dokler so le izven mejá teh naših lepih logov,
tu je lepo – obilja, sna, čvekanja, praznih blogov.

Bolezni si izmislimo in strah zavlada svetu;
kontrola si umislimo – in že smo kot ukleti.
Ti njihov si in osovražen, če naš si, še nekako gre;
za vedno sprta sva soseda – presegel tega ni nihče!

V vsej tej zmedi in sovraštvu v meni virus še živi;
ni nov, od nekdej v genih je očetov,
dedov – tudi v nas še tli!

Svobode virus je nesmrten, ni ga zdravila za bolelost,
ki mnoge je ljudi vodila – do spoznanj,
ki so gradila – obilja in mladosti lepe,
poti, prehodne še za slepe!
Bolelost Svobode naredi
ljudi – ponosne in prelepe!

Jaz sem virus te Svobode!
Stalen sem, neuničljiv!
Živim v srcu – kdor me nosi,
vedno bo Nepremagljiv!

Moja pesem nosi virus,
ki Svobodo nosi vsem;
nič ga nikdar ne ustavi,
saj poslan je vsem ljudem.

5. avgust 2020

Svet se še vrti

Svet se še naprej vrti,
ustavil se še nikdar ni;
čeprav toliko hudega
na njem se še godi.

Zgodbe naše žalostno
vse končajo se tako;
tako kot sem prišel,
zapustil bom zemljo.

Dnevi so, ko se mi zdi,
da svet se le nazaj vrti;
da vse, kar tu počnem,
kot šala se zgodi.

Nič ne morem spremenit',
boljši sploh ne morem bit',
kot da sem prišel sem spet –
napake ponovit'.

A pride čas, ko vse obstane –
tákrat svet stoji;
brez diha si oči pomane,
zdi se, kot da spi ...

V grozne sanje se prebuja,
noč prehaja v dan;
temò prinaša v svetlobo –
prihaja zlo na plan?

Da, zlo prihaja in zmaguje
v bitki med ljudmi;
odnaša dobro, zvezde kuje –
zlo je zdaj navdih!

A ne za vse – le nekateri
vzamejo ta kos;
da je strupen, še ne vedo,
a pride čas za to.

Dobro níkdar ne preda se,
tak sem in tak bom –
ne le zase, tudi zate
in za najin dom.

Zlo je strup v moji duši,
z njim se še borim;
ga premagam in izločim,
več se ne bojim.

Zato pa vedno Dobro zmaga,
vsaj tako se zdi;
saj, ko zjutraj se zbudim –
svet se še vrti!

5. avgust 2020

Juhe daj!

Dan's mi ni treba nič kuhat',
'mam še mal' juh'ce za pol,
kajlico kruha in moja bo juha
tol'k' dobra, da k'r padeš dol!

Nimam za silne dobrote – okraske na porcelanu,
hrana to ni – le za poliglote;
meni je čisto, res čisto dovolj –
kajlica kruha in malo jote.

Ričet 'mam rad, lahko brez klobase –
vseeno je, kaj se tu kuha;
malo šalotke, koren in fižol
in – s kajlico kruha boljša je juha.

Daj mi juhe in mal' kruha
in za vedno bom le tvoj;
sam', da gosta bo, ta juha –
pa za vedno bom s teboj!

2. oktober 2017

Misli razlike

Misli se svojih jaz ne bojim.
Včasih so težke in tákrat trpim,
a vse bolj jih slišim, vidim in vem,
da vsega kar mislim – povedat' ne smem.

O tebi razmišljam, uganka si mi,
o dnevih prelepih, v očeh se iskri;
so majhne in sladke in nič ne boli,
če ti priznam, da v srcu si mi.

Časi so čudni, a čudni so vedno,
vedno težko je, se vedno mudi;
a se ustavim, da te pozdravim –
tebe, za k'ter'ga vseeno mi ni.

Moje so misli trobilo Resnice,
moje seveda, enaka vsem ni.
Tvoja je tvoja, drugačna kot moja –
obe sta resnici – zakaj to boli?

Povem ti, tako, iz srca, moj prijatelj;
škoda, da videt' me nočeš več ti.
Kaj sem le storil? Ja, mislim drugače,
a treba nam ni sovražnih vezi.

Čakam in upam, da slednjič sprava
in mirna beseda spregovori;
roko podam ti in greva naprej,
življenju nasproti, v spravljivejše dni.

21. avgust 2020

Brez razloga

Vse te abotne zgodbe smo si že izlajali –
nobena ni prinesla novih znanj.
Sprememb nobenih karakternih pravih,
nihče nas ni popeljal v svet poganskih sanj.

Odprli vse smo meje širne Zemlje,
globalno gledajoč v novi čas;
obilja enih in uboštva drugih
ni izravnal, omilil, moj preroški glas.

Moje so pesmi vztrajno pele o dobroti,
različnost razumele so na-glas!
A njih beseda v času je prezrta,
ni še spoznanja zdaj, a pride pravi čas!

Okrog banalnosti vrti se ves naš trud;
v trivialnostih se utaplja svet pogub;
strupimo ga in bolj, vse bolj trpimo;
ne zmoremo tega, vsemu navkljub!

Vsi čakamo na čudež v tej zmedi,
a v čudež ne verjame več nihče;
slepimo se in upamo na bolje,
dokler nas upanje do smrti ne ožge.

V vsem tem je globoka ironija;
vsi vemo kaj in kdaj potrebno je;
a vendar tega nikdar ne storimo
in rázloga za to – nihče ne ve.

26. oktober 2020

Tempus fugit – čas beži

INTRO

Tempus fugit – čas beži; čas beži, čas beži! Tempus fugit!

Vsako leto nam prinaša

nove bolečine;

od ljubezni do sovraštva

in prehitro mine.

Včasih pusto je – kot pesek,

usipa se z dlani;

in za vedno, nepovratno

tja, v čas spuhti.

Nič ne more ga ujeti,

zadržati njega tok;

nepojmljiv je, se izmika,

je kot misel ali zvok.

Komaj dobro ga začuješ,

že je izzvenel;

in ko misel potrebuješ ...

... čas jo je otel.

INTERMEZZO

Tempus fugit – čas beži; lepih trenutkov se malo zdi!

Tempus fugit – čas beži; zdaj si tu – in zdaj te ni!

Tempus fugit – čas beži. Kdo sem jaz in kdo si ti?

Tempus fugit – čas beži, čas beži, čas beži!

Tempus fugit!

Vsako leto, vsaka misel
v sebi nosi svet;
čaren tebi se razkrije,
če znaš v njem živet'!
Živi srečno svoja leta –
naj jih pesem bogati;
naj ti bo Ljubezen sveta,
skrb za vse ljudi.

REFREN

*In naj vsa ti nova leta
nosijo vse tri stvari –
ti jih strni, jih obrni
v dobre tri strani.
Živi srečno svoja leta –
naj jih pesem bogati;
naj ti bo Ljubezen sveta
skrb – za vse ljudi.*

4. november 2020

(Pesem je avtor uglasbil in posnel ter bo objavljena na spletu ob izidu te knjige, 2022.)

Nimam več koga poklicat'!

Ob osmih milijardah ljudi na tem svetu
nimam več koga poklicat'!
Nikogar, da z njim bi govoril
o tem, kar mi v duši leži.

Vsak dan srečujem številne ljudi –
znance, sosede, prazne poglede;
pozdrav si izmenjamo, besedo, dve, tri
in zopet se ločijo naše poti.

Ne morem jim razodet' tega, kar vem –
še meni samemu čudno se zdi;
ne bi razumeli, sploh, mojih besed,
jim to se bolj noro od norega zdi.

Ko prideš do točke tolikih spoznanj –
nimaš več koga poklicat' ...
Nihče ne razume in ne doume,
kar meni umevno se zdi.

Čemu bi razlagal jim take reči,
ki zmedo jim v misel vsadijo?
Le nezadovoljstvo, nemir in skrbi
jim dajò – in to jih pač ne veseli.

Ne morem zamerit' jim tega, kar ni
v njihovi moči spoznanja;
in slednjič še sam se zavem,
da prav nič več ne vem kakor ti.

In s tabo ne morem govorit'
o vsem tem, kar me skrbi;
gledaš me, kot da znorel sem –
od tega le glava boli.

In ... komur omenim te misli ...
le belo zavije z očmi;
in slednjič sem končno spoznal, da
Spoznanja se pač – ne deli.

30. november 2020

Se menja čas

Hvaležne, tople misli
skoz' mrzlo zimo ti pošiljam;
v pogum te kličem,
k dobri volji te bodrim;
da ne predaš se nikdar več obupu,
da več ti ne občutiš bolečin.

Dnevi moji so povsem drugačni,
kot sva poznala jih midva v tistih dneh,
ko sva hitela, delala,
veselo, drobno žuborela
kot bistra reka žubori v sili svoji,
burno hiteč na plan izpod planin.

Obrazi so postali tihe stene,
nasmehi so zbledeli v mraku senc;
čas je samote zdaj ...
... ali je čas sramote ...?
Še bolj sva tujca si – in vse bolj sva oprezna,
naključij ni – zdaj zase le skrbim.

Se menja čas in z njim oblaki,
megle in dež v sončne, mlade dni;
zamenjam za nasmeh jih,
lepo misel;
nič več me ne boli vsa ta nesnaga,
bolezen, žalost – majhne so skrbi.

Al' čas se menja vedno, od začetka,
nenehno se pretaka in polzi;
ni vedno slab,
ne dober, ne udoben;
prinaša žalost in noči in solze,
a vsak dan znova – se vesel zbudim.

Misel moja, silna energija,
me povabi, da razdam se spet;
vsak dan izpolnjen sem,
nedolžno srečen;
namenjen, brez namena volje,
na pot neskončno – tja, skozi vesolje.

5. december 2020

Mene prav nič ne skrbi

Moj takt bije – počasi.
Nikamor se mi ne mudi.
Vse je tako, kot je treba,
sploh me nič več ne skrbi!

Stvari se urejajo – same.
Vse se z razlogom zgodi.
Tako kot se mora in je najbolje,
čemu bi si delal poti?

Moji naporji so – nični –
v svetu, ki se prehitro vrti.
Velik in neustavljiv je –
in mene zato naj glava boli?

Strašno je opazovati nepravde
in zlo in grozne stvari ...!
... pasivno sedeti in ne verjeti,
da moj glas lahko spremeni –
zgodbe, dogodke, misli, predsodke,
dejanja, namere in grde zamere ...,
da jaz sam lahko spremenim
prav vse, kar si srčno želim?

Zato še vztrajam in pesmi podajam,
o zgodbah drugačnih moj svet govori.
In moj glas spreminja, se ne udinja –
zlu, v sprevrženi, dobri podobi;
vsaki dan malo, četudi skoz' šalo –
moj glas vam sporoča in govori –
vsakdo vsaj sebe lahko spremeni!

Spreminjam vse svoje temačne zamisli,
brezupne vsakdane, najtežje poti;
prehodit' jih moram, a vem, da na koncu
vse lepše bo – zame in druge ljudi.

Zato v obup in poraz ne pristajam –
borim se in vedno v boju vztrajam.
Čeprav se stvari rade urejajo same,
se brez pomoči – prav nič ne spremeni.

Moj takt bije zmerno, počasi,
zgodbe ustvarja in nič ne hiti.
Vse se dogaja z nekim namenom,
naključij sploh ni, svet še brzi,
in mene – prav nič ne skrbi.

11. december 2020

Na samem dnu

Hotel sem več, a obtičal sem tu –
na samem robu – na samem dnu
tega posvetnega popotovanja,
dirke, kopičenja in zmrdovanja;
in zdaj imam vse, a obtičal sem tu –
na samem robu – na samem dnu!

Kot mlad sem blestel, vse sem imel –
ljubezen in skrb in silne stvari;
starši so dali vse, žal jih več ni –
otožen sem včasih, ker so že odšli;
saj bilo mi lepo je, to pač drži –
otrok bi ostal – kar vse svoje dni ...

A vsaka lepota ima dve plati,
konj podarjeni pa ima vedno tri!
Nič ni zastonj in vse bolj se mi zdi,
da prav zategadelj me vse bolj skrbi;
bilo je udobno, razkošno te dni –
a tu je račun ... in zdaj glava boli!

Zdaj čas je resnice, da izvem, kdo sploh sem,
od kod sem prišel in kam naj zdaj grem?!

Tu je križišče vseh mojih poti –
naukov, spoznanj, dejanj in sledi;
kaj naj z vsem tem, kar ustvaril sem tu –
na samem robu – na samem dnu?

Prav to je Spoznanje, ki sprva boli,
a ko ga doumem, se svet spremeni;
sem sem prišel, da me glava boli –
tu sem zato, da pomagam ti;
da s tabo delim si vse to – brez sramu –
na pravem sem mestu – na samem dnu!

Na dnu je lepo in sploh ni slabo –
iskren sem lahko, da nikdar tako;
in marsikdo se me zdaj že boji,
za sabo zdaj puščam globoke sledi;
besede Resnice in svet brez laži –
zato sem zdaj tu – na samem dnu!

In zdaj smo vsi tu. Na samem dnu.
Obrazi so v maskah, zabave tabu;
kdaj bo spet bolje, nihče več ne ve;
morda smo dobili le, kar nam pač gre.

Imeli smo vse – obtičali pa tu –
na samem robu – na samem dnu!

Kaj bom naredil, da splezam spet gor?

Na dnu smo vsi jezni in tu tli upor!

V srcih nam vre, so trde pesti,
trenutek je blizu, razvnete strasti!
Da ... le še trenutek in pridemo gor,
da vam pokažemo ... kaj je Upor!

Počistili bomo navlako, smeti –
krivice in žalost in silne skrbi;
nov svet bomo ustvarili; jaz, ti, mi vsi –
vsi, ki verjamemo v dobre ljudi!
Začetek gradimo že zdaj, ko smo tu –
na samem robu – na samem dnu!

25. marec 2021

Tebi je vse enostavno

Tebi je vse enostavno.

Rože so lepe in sonce rumeno,
trava zelena in smeh in poletje;
zima te zebe in dež te nasmeje –
a s tabo živeti je vedno zabavno!

Znaš biti jezna, čeprav le za hip;
žalost ti včasih nasmešek zakrije;
zamere ne kuhaš nikdár, do nikogar;
lepota dejanj čistih v jok te zavije –
v srečo te nosi tvoj srčni utrip!

Vesolje in zvezde v očeh ti žarijo;
skrivnostno, drugačno podobo dobijo
to uro, ta hip in že jo zakrije
drugačna bleščava; kot jantar zasije –
življenja so mnoga, ki v tebi živijo!

Tebe ne moti okornost ljudi;
grobóst in preprostost, ki v meni tiči,
ne moti te nič, in nihče, ki živi;
vse je enostavno, odkrivaš mi ti –
enostavno je bolj, kot se nam sploh zdi!

Ljubezen preprosta je in ne boli;
bolijo laži in izdajstva, skrbi;
Resnica je lepa, a tudi boli;
Strah je odveč in bolje se spi –
enostavno je vse – čeprav videti ni.

Včasih jezi me ta tvoja preprostost,
enostavnost se mi enostavna ne zdi;
življenje od silnih zapletov je gosto,
kot koža presuha zatika se mi –
le tebi se to – enostavno godi!

6. maj 2021

Rad imam

Rad imam neuporabne stvari.
Takšne, vsakdanje, ki poln jih je svet;
saj niso v resnici neuporabne –
le njihov namen je nejasen,
meni le špasen in nedoumljiv,
pogosto estetski le – vedno minljiv.

Od takih stvari ni nobene koristi;
niso zaslužek, prijet' jih ne moreš,
iz njih se ničesar ne da naredit' –
ne cest in ne hiš, zlata ne, bogastva –
a brez teh stvari – se vse težje živi.

Ko jih ni več, je življenje neznosno,
trpko in prazno; vsak dan me boli –
kaj vse bi dal za iskreni nasmeh,
prijazen pogled in mirne noči ...
kako jih pogrešam, te čudne reči ...

Rad imam tvoj skrivnostni nasmešek,
rad imam češnjo, ki bujno cveti;
rad imam veter, ki boža lase ti,
dež imam rad – tako blago šumi!

Rad imam zarje v tišino objete
in bujne oblake v temini noči
in zajce na paši, bele metulje,
topel objem tvoj, ki dušo hladi.

Rad imam ose in muhe in slone
in mnoge neznane milijarde ljudi –
njihove smehe in joke in sreče,
ves njihov svet in vse, kar jih skrbi.

Še mnogo jih je, neznanih reči,
ki rad jih imam, a jih ne poznam, saj
sploh ni pomembno, al' znani so mi –
rad imam vse ljudi in vse stvari.

10. maj 2021

Arboretum

REFREN

*Arboretum Volčji Potok,
park radosti in miru;
kot na dlani, v Alpe gleda
in mežika Triglavu!
Sanjski gaji, čarne loke
spokoj mi prinašajo;
pesem ptic, šumenje vetra
vse skrbi odnašajo.*

Tu se srečamo prijet'li
od mladosti in naprej;
nam narava je zaveza,
v parku uživamo brez mej!

Že v otroštvu sem prihajal
v ta park s starši na sprehod;
zdaj z družino gremo, skupaj,
semkaj hodi ves naš rod!

V dobri družbi, dobre volje
vsakomur se nasmeji;
svet je lepši, misel svetla –
svež zrak vedno poživi!

Z dihom vsakim je vse lepša
pot, ki vodi me domov,
v park radosti in miru –
Arboretum, spet sem tu!

Mirni ribniki povsodi,
račke mimo hodijo;
bele potke v vijugah ...
vsepovsod nas vodijo.

Travniki v objemu sonca
veselijo se otrok;
smeh vesel, napoj brez konca ...
vse je delo pridnih rok.

Tu spoznal sem čar narave,
nje bogastvo in navdih;
tu mi je beseda stekla,
njej poklanjam tale stih.

Že tradicija postal je
park Radosti in Miru;
redno se dobimo tukaj –
v našem Arboretumu!

REFREN

11. maj 2021

(Pesem je avtor uglasbil in posnetek objavil v vesoljnem spletu, 7. maja 2022.)

Okužen

Jaz sem virus pogube,
jaz sem virus obljube;
besede so kužne, dotiki strupeni;
odmakni se malo – ne bližaj se meni!

Vsak dan sva si vse bolj narazen –
čas skupen je komaj opazen;
tvoje poti so vse daljše – od vseh,
ki sva prehodila v skupnih jih dneh.

Postajam vsak dan vse redkejši,
oddaljen, a vse bogatejši ...
Vsega imam v izobilju in več,
a vse to bi najraje zmetal v peč!

Le tebe želim si ob sebi,
dotik tvoj in dih ob ušesu;
najine misli objete –
ljubezen v enem telesu.

Daj mi svoj virus pogube,
pozabi vse moje obljube;
ljubezen je naju zajela –
v času bo le izzvenela.

Dokler sva le skupaj, o mila,
vse to, kar sva midva storila,
je dih, v prepletu vesolja;
hip sreče in najina želja,
ki v času bo skupnem minila.

Svet boljši bi si želela,
a tega še nisva doжела –
da svet sva midva le, ne drugi –
ne moreš bit' vedno le tak,
kot tebi se samemu zljubi!

Obzirni, povsem prepleteni
smo, v zgodbi le eni rojeni;
drug drugemu dolžni zvestobo –
prostora tu več ni za zlobo!

A kaj je, sploh dobro ne veva,
le v megli se nama dozdeva,
da najina misel je prava –
vseh drugih – neumna zabava.

A morda sva v zmoti prav midva –
in drugih vseh misel je čista?
Sva midva ta virus pogube –
so najine – prazne obljube?

Dokler je svoboda moj virus,
ga bodem jaz trosil okoli,
saj nikdar ni škodil nikomur;
boji se ga tisti, ki suženj je zla.

Moj virus svobode bo vedno prisoten;
v pesem ga vtkem in v eter razpošljem;
ti mu prisluhni in – naj ti povem:
svoboda pripada vsem,
prav VSEM ljudem!

14. maj 2021

Glui noži časa

Glui noži časa
meljejo in režejo,
sekajo in koljejo
tvarino naših duš.

Od sinje modrine nič ni ostalo –
zeleno je naše nebo;
beli spomini in pesmi rudarjev –
nič ne boli bolj kot to.

Besni so psi, ki mi grizejo dušo;
plaho so srno požrli šakali;
čudni se zmaji podijo povsod –
vedno se trudil sem – biti gospod.

V panju živim in obdan sem z duhovi,
čebelic ni več – le še strahovi;
drsalnica divje me pelje – navzgor –
upiram se času – zaman je upor ...

Spet spim, se zbudim in zopet spet žrem
kosti in medalje – za zdravje in moč,
saj moje potrebe so hujše in roza,
od vseh me le sonce občasno poboža.

Zadnja pika v knjigi – osamljena je bolj od vseh;

zadnji stih – osladen vedno –

slovesa žalosten nasmeh.

Le ti in jaz ostala sva, vsi drugi so odšli ...

brez pojasnil, sledi ...

v noč brez dna, v temo, v dim.

Tu jih več ni, res ni – ostala sva le jaz in ti

in prašen, črnobel spomin –

razrezan in skeleč papir,

urezan v tvarino duše –

da pečejo oči

in svet se prazen zdi.

Gluhi noži časa vztrajno naju meljejo,

nekam, v neznano, tiho naju peljejo;

pot udarcev in gorja, nama se smeji –

vsak korak naporen je

od bolečin, kriči ...

a gluhi noži časa –

ne slišijo ljudi.

12. maj 2021

Dobrolucija

Prevreto razumevanje
krivic neskončnih in laži;
preželo nas spoznanje trdo –
v temi zdaj živimo,
a nismo več sami!

Zdaj vidimo skoz' temo,
spet proste so poti;
tu stopam jaz in poleg ti –
tu stopajo milijarde drugih –
stisnjenih pesti!

S temò, prepirom in lažmi
obdali smo te naše dni;
v lovu na bogastvo –
slepi, neusmiljeni
do drugih vseh ljudi.

Spoznali smo napake –
čas novih je poti;
vzajemnost, vzdržna skromnost –
zdaj vzeli bomo vse – nam, zlim –
in razdelili med ljudi!

Prevzamemo tovarne,
ki last prgišča so ljudi,
ki viške uničujejo,
da narod v revščini živi –
a je dovolj za vse ljudi!

Naš boj je miren, brez krvi:
ne menjamo le krivcev –
spreminjamo se vsi!
Zato ustavil se bo svet dobrin –
da to se slednjič uredi!

Končan je čas elit in zla,
tu kraj je starega sveta;
na novo vse naj se začne,
kjer vsi lastniki smo vsega –
zdaj tu je – Dobrolucija!

13. maj 2021

Vse na njej

Vse na njej je eno malčk narobe,
ampak ljubim jo neskončno, t'ko pač je;
níkdar razumel je nisem – niti malo,
vendar smisel je imelo vedno vse.

Navdušeno mi govori – popolno zmedo,
vštric lahko počne deset stvari;
zgodbe vsak dan nove mi prinaša,
delo jo neskončno veseli!

Vse na njej me vsaj narahlo moti;
vsaka reč nekoliko štrli,
da opaziš jo takoj in sproti;
ji veselje sije iz oči.

Je prelepa in – res prava ženska!
Nežne in olivne je polti,
divjih las, skrivnostnega pogleda,
ki obenem mámi in svari!

Ni igrača, da bi z njo igral se;
tu ni šale, tu se gre zares!
Sem ji kos ali me le tolaži?
Skupaj sva že dolgo – čudna zmes ...

Počutim se ob njej kot list v vetru,
ki piš ga je odnel na vrh sveta;
na vrhu vedno je – do dna globina,
ki poleg zmage ti še spoštovanja da.

Taka je ta »moja« prava ženska,
ob njej učim se – biti ji v ponos;
a ne uspe mi vedno in hrabri me misel,
da skupaj bova vedno vsemu kos.

13. avgust 2021

Mi smo že zajebali

Mi smo že zajebali –
vse, kar se je zajebat' dalo.
Dobili v roke smo ves svet –
ostalo je prav malo.

Posrali smo se v vode
in zasvinjali morja;
perspektiva za nov rod –
je 'zbrisana z obzorja.

Zrak smo zastrupili
in poblaznili vreme;
za nasmeški skrivamo
pokvarjene namene.

Bomo to in bomo ono –
si obljubljam zavzeto;
spremenili nič ne bomo,
skrito geslo je – zakleto!

Mi smo že zajebali –
in to nam vsem je jasno.
Nihče pa ni dovolj pošten,
da to priznal bi glasno.

Skrivamo se za namerami –
bomo popravili uničen svet, aha ...
a to ni več mogoče, saj –
vsakdo gre vsak dan na *s'kret*.

Vsak hoče vse imet',
kar le lahko doseže –
drugo več pomembno ni,
vse to so le pretveze,
da skrijemo ta svoj pohlep,
pred silo božje jeze.

A Zemlja živa je gospa,
ki ne pusti se jebat';
nazaj je že udarila –
zdaj tu, zdaj tam –
posvárila nas je,
da vse to sploh ni hec!

A nas to ne zanima,
da le imamo vse;
čeprav le danes in sedaj –
jutri predaleč je.

Besed je lepih čas minil
in trde, grobe so, nasilne.
Iz leporečij ni dejanj –
laži le, vse povprek, obilne.

Še vedno žremo in svinjamo –
vse za lastno rit;
kakšen pustili bomo svet
otrokom, mar nam ni.

Da smo le fit in lepi –
in zdravi, brez skrbi;
duš rešitev v tabletkah –
farmacija naj živi!

Le par ljudi razume to,
kar se godi po svetu;
vsem drugim je le malo mar –
ne da se jim verjeti!

In – ker smo sami prevaranti,
nikomur ne verjamemo;
zase le živimo in
zase vse si vzamemo.

»Otrokom« je že davno jasno,
da bo njihov svet – pekel;
a bodo našli nov način
in preživeli z njim.

Mi smo že zajebali
in moj trud ne pomeni nič –
smetim naj ali ne, strupim,
storjeno šlo bo v dim.

Ukinimo fosilno nafto,
avte, ladje in letala –
plastiko in mesorejo,
sečnjo, pamet morda .... glej ga, glej;
vse to je slaba šala –
svet jih žge še kar naprej.

Nas osem je milijard in več –
vsi smo enako lačni.
Pili bi in se množili
in to – brez vsakih mej.

Vsak par sam zase misli,
da sta le onadva in
da je svet le njima dan –
in déci njuni le postlan.

Tako smo porabili vse –
vsekakor več, kot sploh nam gre;
le malo smo pustili drugim ...
in zdaj ... prepozno je ...

Čaka nas očiščenje;
Mati Zemlja al' Narava
zna se čistit' sama;
ko kobilic je preveč in ko poide trava,
ciklus nov je tu –
in nov je rod odveč.

Bo rod nov sploh drugačen, moder?

Ne, ne bo, to vem.
Naukov ne pomnimo,
ker nase vedno mislimo,
vedno se ponavljamo ...
a svet ... gre kar naprej ...

12. avgust 2021

Dar samote

Prekletstvo je! Ne, sploh ni dar ...
videti v dušo ...

Je breme to težavno,
ki vodi me v osamo;
od strašnega spoznanja
le ena pot me vodi stran –
to pot je v omamo.

Da se spočije um zgaran;
je videl vse strahote,
naklepe, vojne in laži –
od staršev so ostale le – sirote.

Želim spoznati druge si ljudi,
drugačnih sort, iz drugih krajev,
iz takih, kjer drugače se živi,
od tam, kjer ne poznajo mojih zmajev.

Tukaj sem spoznal že skoraj vse
in redkokdo me zmore presenetit' –
mi radoživ ponos v srcu zna zanetit',
z vrlino mi pokazat', da to vé.

Prijat'li so me vrgli na cedilo,
če sploh prijat'li b'li so, vprašam se!
Povezat se vzajemno nihče noče –
vsak svoje pesmi piše, poje le.

Moj dar je videti prevaro,
laži in strašno sprenevedanje;
le v oči pogledam, ubogo paro,
takoj vem vse – iz česa, kakšen je.

In vedno mu pustim, naivno morda,
da v luči drugi se razkrije mi;
res včasih lepa gesta up zbudi,
da z vrlino človek ta živi.

A prêcej se pokaže drugo lice,
ki tršo zgodbo meni govori:
»Jaz sem le zase in za svojo malho –
za tebe in za druge – nikdar mar mi ni!«

Zopet sem žalosten, otožen,
spet sem videl več, kot bi želel; in žal –
ostajam sam na tej samotni poti ...
Kdor vidi več – bo vedno sam ostal.

12. avgust 2021

Muzikontar

Mal' sem jedel in ornk sem pil,
kot fant sem se precej rad veselil;
špilal sem v bendu – bobne in pel,
deklet se nisem branil, sem rad jih imel.

Še rad jih imam, da pomote ne bo,
a jih več ne zanimam – star sem že z'lo.
Tiste »ta mlade« so zame – premlade,
rad imam ženske, ki to prav res so.

Ne preveč suhe, te niso mi všeč –
tu misel me obide nespodobna –
kot lojtrnik so – služijo namenu,
a vožnja z njim nikdar ni res udobna.

Rad imam povsem drugačne ženske,
take z oblinami in dušo, za objet';
prijazne in tople in mehke kot puh ...
... ja, take so mi všeč, te niso od muh.

Imajo osebnost in temperament
in joške in rit – to je kompliment!
Bujne lase in grmiček košat,
prijazne oči in vitek vrat.

Ne moti me gubica, tu ali tam,
niti na videz odveč kilogram;
ne, pamet tu dosti odtehta mi ne –
da je le prijazna, pomembno mi je.

Sem le muzikontar, že star in za preč,
pogledat mi žensko nikdar ni odveč;
ljubezen še zmorem ti dati, vedoč,
da vse življenje jo pomnila boš.

Morda jih od žene po buč' bom dobil –
Kujon, spet sosedo si gledal in pil ...!
Vsako pogledaš, ti, stari pav!
... Le njo imam rad – a imela bo prav ...

Lepo in težko muzikontar je bit',
tóliko lepih žensk je povsod;
in jaz sem le eni se zaobljubil,
da bom le njen in vedno – gospod.

Druge tudi še lahko pogledam,
dokler je in vedno zgolj zato;
a moja pesem najlepše zveni
le njej, doma, in vedno bo tako!

12. avgust 2021

Nikogaršnji

Lévi so mi rekli – desničar si!
Desni so si mislili – levičar si!
A mene vprašal, kdo sem, níhče ni;
naj vam povem enkrat za čase vse:
»Od vseh sem in Nikogaršnji!«

Moji so znanci mi ljubi prav vsi,
barva me njihova nič ne morí –
nikdar me ni in verjamem v to,
da me nikdar ne bo. Ne bo! Ne bo!

Gledal sem nagle spremembe polti –
iz ene v drugo, spremembe smeri;
in kar bi naj vedno bilo le – lepo,
postalo politično je in – grdo.

Moja pesem vedno o življenju govori,
politika ureja druge naj stvari;
da živeti bo lepo in dostojno med ljudmi;
vam vsem bom pesmi pel,
saj sem – nikogaršnji.

Ja, vseh sem pevec, vam povem –
pesmi pojem vsem ljudem,
različnim, kot narava da,
vsak naj vse res rad ima.

Zato prijat'l'i, *pej'mo pit,*
se ljubit', delat', veselit',
lepote ustvarjat in gradit' –
nov svet – brez zdrah bo – čudovit!

Jaz vedno bom nikogaršnji,
bom vedno pel za vse ljudi,
v barvah lepih svet gradil –
ti z mano se boš veselil!

Družina in znanci, politika, ti,
zdaj so odrekli se me že kar vsi –
a jaz sem vseh vaših skrivnosti glas –
jaz sem tud' ti – Nikogaršnji.

Nikogaršnji.

Jaz sem kot ti - nikogaršnji.

Jaz sem kot ti - nikogaršnji.

12. avgust 2021

Enajst

Danes sem videl enajst reaktivcev,
v bojni so jati leteli na Vzhod;
v deželo razklano urejat neznano,
a od vseh modrosti tja nosijo – smrt.

Pa, saj nam ni važno, po čem bo letelo,
orožja je trg – vedno trg na debelo;
in treba porabit' je stare zaloge,
izpraznit skladišča za nove nadloge.

Strelivo in bombe in strašna orožja
morijo ljudi in praznijo mesta;
kar jim ostane, le bela je cesta,
ki vodi jih stran v tuja okrožja.

A tam ni prostora za uboge sirote,
njih ulice slepe, zaprte ...
pred vrati so družbe – vase zazrte,
ki v lažnem sočutju si mane roké ...!

Velik je posel vsa ta žalostinka,
v njej ni prostora za prave resnice;
egoisti smo vsi – ki tostran ograje,
da zid bi postale, želimo si raje.

Ne morem sprejeti takih rešitev,
ki le pri besedah se vedno končajo.
Res ne zmoremo bolje? Odnosa, ki daje?
Tja, kjer je potrebno, kjer ves Svet se maje?!

Enajst bojnih letal je danes letelo
na Vzhod; v jati so šli tja, na delo;
mnoga življenja in sreče bo vzelo,
le vzelo, nič dalo, le smrt pripeljalo.

Zato vas pozivam: Podrimo ograje!
Odprimo vse ceste, ki vodijo sem;
vsega je zadosti – le srca so prazna,
odprimo, delimo, jih spet napolnimo.

Ljudje so, ne pesek in listje ob cesti;
ljudje so, ki čutijo, nimajo jesti,
ljubiti, moliti, veseliti tegá, kot se mi –
jih naših enajst reaktivcev in smrt še vedno lovi.

Zato vam pravim – ZDAJ končajmo vojne!

Brez orožja tudi žrtev ni;
za spopade smo si sami krivi
in še Nobel v grobu se vrti.

Danes teh enajst je reaktivcev
smrt odneslo mnogim tja, na Vzhod;
kdor odredil je to pot nečastno,
bo dobil nagrado, a večplastno.

En del so priznanja in denarci;
ga častimo, da je mir gradil –
drugi del se obračuna v duši –
nihče za to odpustka ni dobil.

Torej, slavne ustanove,
narodov poslanci vseh dežel!
Kje se je 'zgubila vsa vrlina –
Vas, ki ste sam cvet vseh načel?

Ne mlatímo več te prazne slame,
zrnje skrili v kašče smo zasé;
jih odprimo in porazdelimo –
vsakomur – za vse zadosti je.

Nimam več kaj dosti za povedat',
saj spremenilo se ne bo prav nič;
mi ... smo svojo vlogo zamudili –
predstavo dalje vodil bo – hudič.

A če spremenimo se iskreno,
morda še ustavimo ta čas,
da v celoti vse ne bo razpadlo
in da ponosno si očistimo obraz.

12. avgust 2021

Jantarne tvoje oči

Jantarne tvoje oči
kot zvezdice sijajo v svet;
spomnijo me na noči,
nežen šepet, ki me žge in boli.

Vsaka sekunda prelepa –
zdelo se je, da vesolja več ni;
čas je utonil v pesek,
šum ga valov oživi.

Kratko bilo je poletje
in najina zgodba par dni;
a sva spoznala neskončnost,
trenutka bogastvo, ki ne izzveni.

Vsa druga bogastva so kratka,
najino večno je, ne izbledi;
zdaj veva, kaj je to – Večnost ...
... v duši ljubezen rodi jo, živi.

13. avgust 2021

Svetla stran kruha

Nežno se mi nasmihajo zvezde,
mnoge v noči poletni so duše;
sonce se ziblje na listih in rosi,
po plažah in pesku hodimo bosí.

S »sneđvičem« v roki na klopi posedam,
zalivam se z žarki tvoje bližine;
vse misli temačne iz mračne temine,
vzela je svetla stran kruha.

Končno spet vidim lepoto dejanja,
brez sle, izkoristkov in takega znanja –
iz »vsega preveč« in takega strupa
je temna postala – še svetla stran kruha.

Perverzno malodušje mora stran;
preveč mi je lepo, zato začnem nov dan –
na svetli strani kruha;
z nasmehom in brez strupa –
vsak moj naslednji dan bo v zvezde vkovan,
zapisan za vse čase, na svetli strani kruha!

13. avgust 2021

Vesel

Oh, kako sem vesel!
Tako sem vesel, da mi lica žarijo,
oči se mi svetijo, srce razbija;
potne dlani skrivam v žepe, globoko –

Svet se odprl je – široko!

Take stvari se mi redko zgodijo –
sem čemerem, mrk in zadrt ponavadi;
a tokrat se končno odprlo nebo je,
sonce spet sije in zrak je prosojen –

končno spet diham – globoko!

Trenutkov bodočih se spet veselim!
Pustil za sabo sem temne oblake,
spake, skrbi in vse prazne junake;
vse kar prihaja, me spet radosti –

Duh moj se vzpenja – visoko!

23. avgust 2021

Zahvala

*Iz srca se zahvaljujem
vsem, ki ste pomagali pri izidu pričujoče zbirke pesmi
Tempus fugit – čas beži.*

*Posebna zahvala gre **mag. Bredi Podbrežnik Vukmir**, ravnateljici
Knjižnice Franceta Balantiča v Kamniku, za spremno besedo in
nesebično pomoč pri izvedbi in javni predstavitvi knjige.*

*Iskrena hvala **Kristini Jamšek**, ki je strokovno in obenem s
pretanjenim občutkom slavistke in posluhom glasbenice tej zbirki
in meni razsvetlila pot.*

*Najlepša hvala tudi **Občini Kamnik**, ki je v okviru javnega razpisa
za kulturne projekte 2022 sofinancirala izid te knjige.*

*Obenem se zahvaljujem tudi vam, spoštovani prijatelji slovenske
besede, poezije in glasbe, ki spremljate in podpirate moje ustvarjanje
na spletnih straneh YouTube, ReverbNation, BandCamp, SoundCloud,
FaceBook in drugih in v vsem tem najdete ...
... tisto nekaj - zase.*

*Brez vseh vas
in podpore moje spoštovane in ljube **Brigite**
bi to ne bilo mogoče.*

Daniel Artiček – Dane

Pogosto glasba ni le zabava, ki nas raztrese in zaziba v pozabo. Pogosto je glasba s pravim besedilom dramilo. Takšna je glasba in takšna je poezija Daniela Artička. Zaradi družbene kritičnosti mu zagotovo lahko pripišemo oznako kantavtor. To pomeni, da sam piše tako glasbo kot besedila, ki jih tudi interpretira.

V poeziji je življenjska minljivost pogost motiv. Kako tudi ne, saj na minljivost vedno pomislimo, kadar se nam zdi, da nas grdobija sveta tisočkrat presega. Prav ta motiv zajemajo spodnji verzi, ki odsevajo avtorjev duh in njegovo poetično žilico. In prav ti verzi govorijo tudi o močni kantavtorstva: kazalci se vrtijo, kot da ne bo nikoli konca, a med trenutke minevanja je pomembno vnesti glasbo, ustvarjanje ter kritičen odnos do vsega, kar nas obdaja.

***In kazalci se vrtijo,
za moj svet sploh ne skrbijo;
merijo odmerjeno,
kot da konca sploh ne bo.***

(iz spremne besede Brede Podbrežnik Vukmir)

Občina Kamnik